

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 518/2026
13.05.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Татјане Вуковић и Слободана Велисављевића, чланова већа, са саветником Врховног суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Игора Аврамовића и др., због кривичног дела убиство из члана 113. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Игора Аврамовића – адвоката Боривоја Боровића и захтеву за заштиту законитости и допуни захтева браниоца окривљеног АА – адвоката Јоване Ристановић Огњановић, поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Ужицу К–15/25 од 12.11.2025. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-53/26 од 24.02.2026. године, у седници већа одржаној дана 13.05.2026. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосновани, захтеви за заштиту законитости поднети против правноснажних пресуда Вишег суда у Ужицу К–15/25 од 12.11.2025. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-53/26 од 24.02.2026. године и то у целости захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Игора Аврамовића – адвоката Боривоја Боровића, а захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Јоване Ристановић Огњановић у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) и став 2. тачка 1) ЗКП и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док се захтев за заштиту законитости и допуна захтева браниоца окривљеног АА – адвоката Јоване Ристановић Огњановић у преосталом делу одбацују као недозвољени.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Ужицу К–15/25 од 12.11.2025. године окривљени Игор Аврамовић оглашен је кривим због извршења кривичног дела убиство из члана 113. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од тринаест година у коју казну му је урачунато време проведено у притвору, као и време проведено у екстрадиционом притвору. Окривљена ББ оглашена је кривом због извршења кривичног дела помоћ учиниоцу после извршеног кривичног дела из члана 333. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ и осуђена на казну затвора у трајању од једне године у коју казну јој је урачунато

време проведено у притвору. Окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела помоћ учиниоцу после извршеног кривичног дела из члана 333. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од шест месеци у коју казну му је урачунато време проведено у притвору. Окривљени су обавезани на плаћање трошкова кривичног поступка, а оштећени су ради остваривања имовинскоправног захтева упућени на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-53/26 од 24.02.2026. године одбијене су као неосноване жалбе јавног тужиоца ВЈТ у Ужицу и бранилаца окривљених и потврђена пресуда Вишег суда у Ужицу К-15/25 од 12.11.2025. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтеве за заштиту законитости су поднели:

- бранилац окривљеног Игора Аврамовића – адвокат Боровоје Боровића, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) и 3) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, преиначи побијане пресуде и окривљеног осуди за блаже кривично дело или му изрекне блажу кривичну санкцију и одреди да се извршење правноснажне пресуде прекине;

- бранилац окривљеног АА – адвокат Јована Ристановић Огњановић, поднела је захаев и допуну захтева, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9), став 2. тачка 1) ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 3) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе или их укине и предмет врати на поновно одлучивање и одреди да се извршење правноснажне пресуде одложи.

Врховни суд је доставио примерке захтева за заштиту законитости и допуну захтева Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и бранилаца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, па је, након оцене навода изнетих у захтевима, нашао:

Захтев за заштиту законитости окривљеног Игора Аврамовића – адвоката Боровоја Боровића је неоснован, а захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Јоване Ристановић Огњановић је неоснован у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) и став 2. тачка 1) ЗКП и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док су у преосталом делу захтев и допуна захтева недозвољени.

Бранилац окривљеног Игора Аврамовића – адвокат Боровоје Боровић захтевом за заштиту законитости истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП и указује да се радње окривљеног описане у изреци пресуде могу квалификовати као кривично дело тешка телесна повреда из члана 121. став 2. КЗ односно став 3. КЗ, наводећи да је другим делом изреке пресуде означавањем да је окривљени на описани начин оштећеном нанео тешке телесне повреде опасне по живот од којих повреда је оштећени након једног часа и 55 минута преминуо, суд кривичноправним радњама окривљеног дао обележје кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 3. у

вези става 2. КЗ, па је самим тим квалификација кривичноправних радњи окривљеног као кривично дело убиство из члана 113. КЗ, у изреци првостепене пресуде упитно.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани.

Кривично дело убиство из члана 113. Кривичног законика врши онај ко другог лиши живота.

Кривично дело тешка телесна повреда из члана 121. став 2. Кривичног законика врши онај ко другог тешко телесно повреди или му здравље наруши тако тешко да је услед тога доведен у опасност живот повређеног или је уништен или трајно и у знатној мери оштећен или ослабљен неки важан део његовог тела или важан орган или је проузрокована трајна неспособност за рад повређеног или трајно и тешко нарушење његовог здравља или унакаженост, док је ставом три прописан тежи облик који постоји ако је услед дела из ст. 1. и 2. овог члана наступила смрт повређеног лица.

У конкретном случају, из изреке правноснажне пресуде произилази да је окривљени у време и месту ближе описаном у изреци пресуде, лишио живота сада покојног..., налазећи се у алкохолисаном стању и при наглom пражњењу афекта беса, услед чега су његове способности да схвати значај свога дела и могућности управљања поступцима биле смањене у битном степену, на тај начин што је у присуству већег броја лица, пришао сада покојном... који се налазио за шанком, па му се унесећи у лице вербално обратио и својом левом шаком стегао у пределу десне надлактице, повукао га ка себи а затим чеоним делом главе ударио у пределу леве половине лица, а потом му задао два удараца песницом у пределу десне бочне стране врата, а затим држећи палац леве шаке на десној бочној страни врата сада покојног, а осталим прстима у пределу потиљачно – шијиног предела у тренутку када је лева бочна страна лица била на горњој површини шанка, задао ударац песницом десне руке у пределу десне половине лица, услед чега је он пао на под и изгубио свест, свестан да на описани начин може лишити живота сада покојног... на шта је и пристао, након чега је побегао са места догађаја наневши на описани начин сада покојном... тешку телесну повреду услед које је доведен у опасност његов живот у виду повреде..., од којих повреда је сада покојни и након указане лекарске помоћи преминуо..., а био је свестан забрањености дела.

По налажењу Врховног суда, у изреци правноснажне пресуде описана је радња извршења окривљеног, умишљај и пристајање да на описани начин лиши живота оштећеног, на начин описан у изреци првостепене пресуде, дакле задавањем више удараца јачег интезитета у витални део тела (у пределу врата) при том имајући у виду интензитет напада и континуитет у наношењу удараца. О истим повредама кривичног закона се изјаснио и Апелациони суд у Крагујевцу на страни 8, у ставу другом и трећем другостепене пресуде Кж1-53/26 од 24.02.2026. године, које разлоге Врховни суд прихвата као правилне, те у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на те разлоге и упућује

Дакле, из изреке правноснажне пресуде произилази да је окривљени са умишљајем лишио живота оштећеног, па се, супротно наводима браниоца окривљеног у конкретном случају не може радити о кривичном делу тешка телесна повреда из члана 121. став 2. или став 3. КЗ.

Имајући у виду наведено и да су изреком правноснажне пресуде описани сви законски елементи кривичног дела убиство из члана 113. КЗ, то су супротни наводи браниоца окривљеног којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, од стране овога суда оцењени као неосновани.

У преосталом делу захтева, у односу на горе наведену повреду закона, бранилац окривљеног Игора Аврамовића наводи да због веома брзо одиграног догађаја изводи закључак да је немогуће окривљеном приписати евентуални умишљај као облик виности за кривично дело убиство, имајући у виду битно смањену урачунљивост и друге околности утврђене чињеничним стањем, те да постоји нерешено питање у погледу тога да ли је окривљени у односу на смртну последицу поступао са било којим обликом виности, а имајући у виду све околности догађаја јер остаје као врло дискутабилно да ли је трагична смртна последица уопште била нехатна или је резултат сплета непредвидивих и врло неочекиваних околности, као и да није доказано да ударац у бочни део врата по правилу, сигурно и извесно доводи по пораста крвног притиска, а онда и до пуцања крвних судова, наведеног крварења и смрти. Механизам који је довео до пораста крвног притиска је толико атипичан и редак, да се не може тврдити да је окривљени тога био свестан, што по налажењу браниоца окривљеног указује да у односу на смртну последицу окривљени није поступао са умишљајем. Овим наводима се суштински оспорава чињенично стање утврђено у правноснажним одлукама, што није дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног, односно његовог браниоца, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, па се Врховни суд у оцену ових навода захтева није упуштао.

Такође, у односу на исту повреду закона бранилац окривљеног осталим наводима оспорава закључке првостепеног суда везано за умишљај окривљеног, а оспорава и закључке другостепеног суда везане за правну квалификацију кривичног дела и начин извршења, на који начин се указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, што није дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног, односно његовог браниоца, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, па се Врховни суд у оцену ових навода захтева није упуштао.

Поред наведеног, захтевом браниоца окривљеног Игора Аврамовића - адвоката Боривоја Боровића истиче се и повреда закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, наводима да није правилно примењена одредба члана 54. став 3. ЗКП јер је суд обележје кривичног дела, а то је лишење живота другог лица, ценио као отежавајућу околност.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани.

Одредбом члана 54. став 3. КЗ прописано је да се околност која је обележје кривичног дела не може узети у обзир и као отежавајућа, односно олакшавајућа околност, изузев ако прелази меру која је потребна за постојање кривичног дела или одређеног облика кривичног дела или ако постоје две или више оваквих околности, а само једна је довољна за постојање тежег, односно лакшег облика кривичног дела.

Следствено изнетом, по оцени Врховног суда, околности које је суд ценио као отежавајуће на страни окривљеног, да је у време догађаја био полицијски службеник,

да је кривично дело учињено на јавном месту на очиглед великог броја лица, да је окривљени обављао послове од посебног значаја за безбедност земље и друштвену заједницу и био је ангажован у откривању учинилаца кривичних дела и прикупљању доказа а да је показао све супротно томе – надмоћ и ароганцију над лицем које није познавао и који га није угрожавао, те понашање окривљеног након извршеног кривичног дела, не представљају околности које чине обележја кривичног дела убиство из члана 113. КЗ, па су супротни наводи браниоца окривљеног којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП оцењени као неосновани.

Надаље, остали наводи захтева у оквиру образложења исте повреде закона да суд није применио одредбу члана 54. КЗ јер није као олакшавајуће околности ценио степен кривице окривљеног, кајање и жаљење окривљеног и околност да није раније осуђиван, суштински представљају истицање повреде одредбе члана 441. став 1. ЗКП, а што није дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног, односно његовог браниоца, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, па се Врховни суд у оцену ових навода захтева није упуштао.

Бранилац окривљеног АА – адвокат Јована Ристановић Огњановић у поднетом захтеву као разлог подношења истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, наводима да је пресудом прекорачена оптужба јер се чињенични опис наведен у изреци пресуде у битном разликује од оног који је наведен у оптужници. Наиме, у изреку пресуде су додати наводи, које оптужба не садржи а то су: „око 01:21:31 сати“, „након чега је по постигнутом договору оптужену одвезао возилом непознате марке које је користио“, „претплатничке“, „затим“, „наставила вожњу“, „200-300 метара“.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани.

Исти наводи захтева били су истакнути у жалби браниоца окривљеног АА, те били предмет разматрања другостепеног већа Апелационог суда у Крагујевцу које је поступало по жалби браниоца изјављеној против првостепене пресуде Вишег суда у Ужицу К-15/25 од 12.11.2025. године. Другостепено веће Апелационог суда у Крагујевцу је ове наводе оценило неоснованим и о томе на страни 10, у четвртм и петом пасусу, пресуде Кж1.бр.53/26 од 24.02.2026. године изнело јасне и аргументоване разлоге, које Врховни суд прихвата као правилне, те у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге и упућује.

Поред наведеног, захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА истиче се и битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, а као незаконити доказ наводи се записник о саслушању осумњичене ББ у ПС Прибој КУ број 26389/23 од 21.05.2023. године. Наведени записник је незаконит доказ из разлога што је приликом добијања исказа односно признања осумњичене датом приликом, по мишљењу браниоца, евидентно поступано супротно одредби члана 9. ЗКП, јер је била под вишесатним притиском и тортуром да потпише наведени записник о чему се окривљена детаљно изјаснила на главном претресу, а на шта указује и околност да су истог дана, пре него што је саслушана у својству осумњичене сачињене две службене белешке о обавештењу примљеном од грађана ББ, а које су решењем суда издвојене из списка предмета. Имајући у виду да је основано указала да је претрпела полицијску тортуру – злостављање, суд је ради оцене законитости наведеног

доказа, по ставу браниоца, био у обавези да спроведе делотворну истрагу како би утврдио да ли је тортуре – злостављања било и да ли постоји евентуална узрочна веза између оваквог поступања и прибављања наведеног доказа. Поред наведеног, орган поступка није испоштовао одредбу члана 85. ЗКП, која регулише претпоставке за саслушање окривљеног и у ставу 2. прописује да ће се окривљеном саопштити и омогућити да користи права из члана 68. став 1. ЗКП, а упозориће се и на дужности које има и на последице ако их не испуни, што је у потпуности изостало. Предметни записник о саслушању осумњичене је сачињен супротно одредби члана 235. став 2. ЗКП, јер је овлашћено службено лице предузело радњу саслушања и поступало у својству записничара, а записник није прочитан, нити је то констатовано. Даље, у предметном записнику није констатовано да је окривљена позвана да се изјасни о томе да ли ће узети браниоца по свом избору, нити да је упозорена да ће јој ако не изабере браниоца у случају обавезне одбране бити постављен бранилац по службеној дужности, нити је унето изричито изјашњење окривљене ког је адвоката ангажовала као изабраног браниоца, нити ближи подаци браниоца, што је све супротно члану 85. став 3. ЗКП.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани.

Из списка предмета произилази да је дана 21.05.2023. године у ПУ Пријепоље, ПС Прибој на записнику КУ број: 26389/23 саслушана осумњичена ББ, упозорена је на права из члана 85. став 1, 68. ЗКП, предочено јој је шта јој се ставља на терет и на које околности се саслушава, омогућен јој је поверљив разговор са изабраним браниоцем који је надзиран само гледањем а не и слушањем, на питање да се изјасни о својим правима, као и о томе да ли жели да изнесе одбрану и одговара на постављена питања одговорила је да жели да изнесе одбрану у присуству браниоца кога је ангажовала, адвоката Владана Бендића и да одговора на постављена питања. Након давања изјаве на основу члана 235. ЗКП осумњичена и њен бранилац су упозорени да имају право да прочитају записник или да захтевају да се исти прочита. Саслушање је трајало од 15.30 часова од 16.20 часова. Осумњичена и њен бранилац су изјавили да немају примедби на записник, који је потписан, без примедби, од стране осумњичене ББ, браниоца окривљене адвоката Владана Бендића, овлашћеног службеног лица Марка Пријовића, који је уједно био и записничар.

Дакле, у конкретном случају окривљеној ББ су пре давања исказа саопштена права из члана 68. став 1. ЗКП и омогућено њихово коришћење, чиме је испуњена претпоставка за законито саслушање окривљене у смислу члана 85. став 2. ЗКП. Надаље, окривљеној је омогућен поверљив разговор са браниоцем а затим је позвана да се изјасни о својим правима, што у смислу члана 68. став 1. тачка 3) ЗКП подразумева и право да се сваки окривљени брани сам или уз стручну помоћ браниоца у складу са одредбама ЗКП, након чега је изјавила да жели да изнесе одбрану у присуству браниоца кога је сама ангажовала, па иако у записнику о саслушању осумњичене ББ нема изричите изјаве и упозорења у смислу члана 85. став 3. ЗКП, окривљена у конкретном случају није ограничена у слободном избору браниоца обзиром да је исказ пред органима ПУ Пријепоље, ПС Прибој дат у присуству изабраног браниоца.

Поред наведеног, по налажењу овог суда, нижестепени судови су правилно оценили да примене било какве врсте тортуре над окривљеном ББ није било, имајући при томе у виду и да је таква врста поступања полицијских службеника први пут

истакнута тек на главном претресу након више од годину дана од спорног саслушања и да из списка предмета произилази да против полицијских службеника који су спроводили саслушање није поднета ни дисциплинска, нити кривична пријава због незаконитог поступања за које одбрана тврди да је постојало, при чему је приликом саслушања окривљене био присутан бранилац кога је окривљена лично ангажовала.

Надаље, неосновани су и наводи да је записник о саслушању осумњичене сачињен супротно одредби члана 235. став 2. ЗКП, обзиром да су осумњичена и њен бранилац упозорени да имају право да прочитају записник или да захтевају да се исти прочита, након чега су изјавили да немају примедби на записник и исти потписали, при чему околност да је записник у својству записничара потписало овлашћено службено лице које је водило саслушање не утиче на законитост наведеног доказа.

У образложењу исте повреде бранилац окривљеног указује и на повреду одредбе члана 73. став 2. тачка 4) ЗКП јер су окривљена ББ (ББ) и окривљени ВВ, који је ослобођен, имали истог браниоца што је штетило интересима одбране, што није дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног, односно његовог браниоца, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, па се Врховни суд у оцену ових навода захтева није упуштао.

Надаље, бранилац окривљеног наводи да је незаконит доказ и налаз и мишљење судског вештака за електротехнику-телекомунације мр Драгомира Васиљевића од 08.04.2024. године, међутим његову незаконитост образлаже тако што суштински оспорава доказну снагу наведеног вештачења наводима да је засновано на индицијама и претпоставкама које немају упориште у расположивим подацима, као и чињенично стање износећи сопствени закључак да и поред наредбе за претресање мобилних телефона, начин вршења претресања уређаја није у складу са законом, што све није дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног, односно његовог браниоца, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, па се Врховни суд у оцену ових навода захтева није упуштао.

Захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА се истиче и повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП наводима да у изреци правноснажне пресуде нису описана законска обележја кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим и осуђен. Наиме, изрека побијане пресуде не садржи јасно опредељене и индивидуализоване субјективне елементе свести и виности окривљеног, његов однос према кривичном делу и његовој последици, нити радња окривљеног која је описана представља радњу извршења кривичног дела из члана 333. став 2. у вези става 1. КЗ у вези члана 33. КЗ, нити било ког другог кривичног дела, јер у изреци првостепене пресуде није наведено којом радњом је окривљени помогао окривљеном Игору Аврамовићу да не буде пронађен и откривен од стране надлежних органа, нити са ким је окривљени АА постигао договор и у ком циљу.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани.

Изреком правноснажне пресуде окривљени АА и окривљена ББ оглашени су кривим да су у време и месту ближе описаном у изреци пресуде крили учиниоца кривичног дела и на други начин му помагали да не буде откривен, након што је окривљени Игор Аврамовић извршио кривично дело убиство из члана 113. КЗ, при

чему су били способни да схвате значај својих дела и могли да управљају својим поступцима на тај начин што су окривљена ББ а заједно са окривљеним Игором Аврамовићем побегли из угоститељског објекта...а око 01:21:31 окривљени АА дошао у стан у коме су се налазили окривљени Игор Аврамовић и окривљена ББ, након чега је по постигнутом договору окривљени АА одвезао окривљену ББ возилом непознате марке које је користио, до њеног стана..., а окривљени АА користећи претплатничке бројеве мобилног телефона... кренуо ка граничном прелазу Увац и комуницирао са окривљеном која је користила претплатнички број...која је затим дошла до паркинг простора заједно са окривљеним Игором Аврамовићем где се налазило њено возило...па је окривљени Игор Аврамовић легао у пртљажник возила, након чега скривајући га на тај начин одвезла до места Увац..., на који начин су помогли окривљеном Игору Аврамовићу да не буде пронађен и откривен од стране надлежних органа... а били су свесни свога дела и његове забрањености и исто хтели као своје и заједничко и били свесни заједничног деловања.

Из овако описаних радњи извршења кривичног дела јасно је да је окривљени АА заједно са окривљеном ББ извршио кривично дело помоћ учиниоцу после извршеног кривичног дела из члана 333. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ, при чему из изреке јасно произилазе радње окривљеног које је критичном приликом предузео, да је окривљени АА дошао у стан у коме су се налазили окривљени Игор Аврамовић и окривљена ББ са којима је постигнут договор о начину извршења кривичног дела, након чега је по постигнутом договору окривљени АА одвезао окривљену ББ возилом непознате марке које је користио, до њеног стана, да би затим окривљени АА кренуо ка граничном прелазу Увац управо ради реализације постигнутог договора и комуницирао са окривљеном у вези са тим, као и кривица окривљеног у оквиру које је описана и свест о заједничком деловању са окривљеном ББ, па су супротни наводи браниоца окривљеног којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, оцењени као неосновани.

Захтев за заштиту законитости и допуна захтева браниоца окривљеног АА у преосталом делу су недозвољени.

Бранилац окривљеног као разлог за подношење захтева за заштиту законитости истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном. Међутим, наведену повреду закона образлаже тако што наводи да би се у конкретном случају и изрицањем условне осуде у потпуности остварила сврха кажњавања, а у најгорем случају затвором у кућним условима имајући у виду да се ради о раније неосуђиваном лицу, са бројним олакшавајућим околностима и потпуном одсуству отежавајућих околности, на који начин се суштински указује на повреду одредбе члана 441. став 1. ЗКП, а што не представља законски разлог због којег је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, па је Врховни суд захтев браниоца окривљеног, у овом делу, оценио недозвољеним.

Допуном захтева за заштиту законитости бранилац окривљеног наводи да је сведок ГГ указао да окривљени АА у периоду од минимум 45 минута није био у поседу свог мобилног телефона, па је упитно ко је у наведеном периоду остварио комуникацију путем истог и ко се кретао на регистрованим локацијама, те да је на овај начин оспорена одбрана окривљене из предистажног поступка, на који начин се суштински оспорава чињенично стање утврђено у правноснажним одлукама и оцена

доказа дата од стране нижестепених судова, а што не представља законски разлог због којег је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, па је Врховни суд допуну захтев браниоца окривљеног, оценио недозвољеном.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама нису учињене повреде закона на које се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног Игора Аврамовића – адвоката Боривоја Боровића и браниоца окривљеног АА – адвоката Јоване Ристановић Огњановић, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев браниоца окривљених у односу на повреде наведене у изреци пресуде одбио као неосноване, док је у осталом делу захтев за заштиту законитости и допуну захтева браниоца окривљеног АА – адвоката Јоване Ристановић Огњановић одбацио, на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП.

Записничар-саветник
Весна Зарић, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић